

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky a soudkyň Sylvy Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. M. K., Ph.D.**, zast. Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Türkova 2319/5b, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 30. 6. 2023, č. j. MSP-30/2023-ODKA-ROZ/3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2024, č. j. 6 A 111/2023-43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V této věci se Nejvyšší správní soud (NSS) zabývá výkladem skutkové podstaty přestupku podle § 109j odst. 1 písm. b) zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), a to za situace, kdy obviněný z přestupku je notářem v zahraničí (zde ve státě Texas ve Spojených státech amerických).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2023 uznal žalobce vinným z přestupku podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu, který spatřoval v tom, že žalobce *se v rozporu s § 1 odst. 1 notářského řádu označil v návrhu „smlouvy o úschově č. 1102 ze dne 10. 11. 2021“, který sám připravil a odeslal ze své e-mailové adresy „X“ dne 10. 11. 2021, jako „notář“ („Schovatel: Mgr. M. K. Ph.D., notář“), přičemž v záhlaví druhé a třetí strany předmětné smlouvy je navíc obsaženo označení „Mgr. M. K., Ph.D., notářská kancelář“, označení „notář“ dále použil ve zprávě zaslané ze své e-mailové adresy X dne 10. 11. 2021, kde v závěru uvedl: „Zůstávám*

s pozdravem, Mgr. et Mgr. M. K. Ph.D., notář", přestože si musel být vědom, že nesplňuje zákonné podmínky pro používání tohoto označení, neboť nebyl státem pověřen notářským úřadem. Za to mu žalovaný uložil pokutu ve výši 20 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Ministr spravedlnosti zamítl žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného. Proti rozhodnutí o rozkladu se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel") v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu i napadených rozhodnutí. Rozsudek městského soudu je vnitřně rozporný. Obsah správního spisu vylučuje naplnění skutkové podstaty přestupku. Stěžovatel uvedl, že je notářem v okresu Travis ve státě Texas ve Spojených státech amerických. Oznamovatele přestupku v e-mailové komunikaci výslovně upozornil, že je americkým notářem. Totéž uvedl již předtím na osobní schůzce. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že toto upozornění je pro posouzení věci bez významu.

[5] Podle stěžovatele nebyl naplněn úmysl uvést oznamovatele v omyl ohledně toho, zda je stěžovatel českým notářem. Jednání stěžovatele nebylo v rozporu s § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu. Podle právního řádu, podle něhož byl stěžovatel jmenován notářem, má právo se tak označovat. Zároveň stěžovatel oznamovatele na tuto skutečnost upozornil. Právní posouzení žalovaného i městského soudu jsou nesprávná, porušují zásadu *in dubio pro reo* a přestavují odepření spravedlnosti.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obě správní rozhodnutí a na napadený rozsudek. Úmyslné spáchání přestupku bylo prokázáno a stěžovatelovy námitky jsou zavádějící. Vysvětlení poskytnuté oznamovateli přestupku bylo netransparentní a nepřesné. Tvrzení o upozornění oznamovatele během osobní schůzky stěžovatel poprvé uplatnil v kasační stížnosti a nedoložil jej. Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku jsou nekonkrétní. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nebyl prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo.* Případná není ani stěžovatelova argumentace odepřením spravedlnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[8] Stěžovatel vznáší v zásadě dva okruhy námitek. Předně má za to, že jako notář státu Texas je oprávněn se jako notář označovat, a proto nemohl naplnit skutkovou podstatu podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu. Dále namítá, že v komunikaci, v níž označení „notář" užil, dostatečně upozornil na skutečnost, že není notářem v České republice, což podle něj také vylučuje jeho přestupkovou odpovědnost. Ani s jednou z těchto námitek se NSS neztotožnil.

[9] Podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *použije označení „notář“, ačkoli nesplňuje zákonné podmínky pro používání takového označení.*

[10] Podle § 1 odst. 1 notářského řádu *notář je fyzická osoba, splňující předpoklady podle tohoto zákona, kterou stát pověřil notářským úřadem.*

[11] Stěžovateli lze přisvědčit potud, že skutková podstata přestupku podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu je formulována značně široce. Formální stránku tohoto přestupku totiž zásadně naplní každý, kdo v mezích působnosti českých přestupkových zákonů (§ 2 až § 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) užije ve vztahu k sobě označení „notář“, aniž by byl notářem ve smyslu § 1 odst. 1 notářského řádu.

[12] Podle NSS je přitom nepochybné, že slovním spojením *nesplňuje zákonné podmínky pro používání takového označení* je míněna právě skutečnost, že daná osoba není notářem ve smyslu § 1 odst. 1 notářského řádu (tedy „českým notářem“), nikoli skutečnost, že daná osoba není notářem podle žádného z existujících světových právních řádů, jak tvrdí stěžovatel (shodně bod 44 rozhodnutí o rozkladu).

[13] V této souvislosti lze připomenout, že z obecného mezinárodního práva neplyne apriorní povinnost uznávat výsledky aplikace zahraničního práva (přiměřeně Bříza, P. a kol. *Zákon o mezinárodním právu soukromém.* Praha: C. H. Beck, 2014, s. 96.). Doktrína (Handrlica, J. *Úvod do mezinárodního práva správního.* Praha: C. H. Beck, 2022, s. 44) k otázce užívání cizího práva v oblasti správněprávních vztahů uvádí: „*Má-li být* lex loci extera *tuzemským správním orgánem ve vztahu správního práva z výše uvedených důvodů aplikováno, je to vždy důsledek normy* lex fori*, která takovou aplikaci předpokládá a po příslušném správním orgánu vyžaduje. Platí tedy, že to není cizí právo* per se*, které implikuje právní důsledky v tuzemském vztahu správního práva, ale norma* lex fori*, která na takové právo odkázala*.“

[14] Notářský řád neobsahuje příkaz k aplikaci či zohlednění zahraničních právních řádů v otázce toho, kdo má být považován za notáře. Při absenci takového ustanovení je jediným logickým vyústěním společného systematického výkladu § 109j odst. 1 písm. b) a § 1 odst. 1 notářského řádu závěr, že formální stránku tohoto přestupku zásadně naplňuje i osoba, která byla jmenována notářem v zahraničí.

[15] Vedle systematiky notářského řádu je však třeba při posuzování naplnění formální stránky přestupku podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu zohlednit i celkovou systematiku právního řádu jako celku.

[16] Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem *společensky škodlivý* ***protiprávní*** *čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin* (důraz přidán).

[17] Přestupkem tedy může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoli se svými znaky podobá přestupku, nenaplňuje skutkovou podstatu přestupku a není

ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost (rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS, či ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 As 22/2007-73).

[18] Podle Ústavního soudu je nežádoucí, resp. v demokratickém právním státě vyloučené, aby v jednom právním odvětví uznávaná realita (v tamní věci obchod s cizí měnou) byla považována za právem aprobovanou a v jiném odvětví práva byla chápána jako nemožná a zakázaná (nález ze dne 19. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 38/06). Jinak řečeno, z principu bezrozpornosti právního řádu (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS) vyplývá pravidlo, že jednání určitou částí právního řádu dovolené, či dokonce přikázané, nemůže zároveň naplňovat skutkovou podstatu veřejnoprávního deliktu (přestupku či trestného činu); shodně např. Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník.* 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 244.

[19] Podle § 12 odst. 1 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, ***listina vydaná*** *soudem,* ***notářem*** *nebo úřadem* ***v cizině, která platí v místě, kde byla vydána, za listinu veřejnou*** *nebo veřejná listina vydaná diplomatickým zástupcem nebo konzulárním úředníkem působícím v České republice, má důkazní moc veřejné listiny také v České republice, jestliže je opatřena předepsaným ověřením* (důraz přidán).

[20] Zákon o mezinárodním právu soukromém tedy počítá se situacemi, kdy má být v České republice užito listiny vydané *notářem v cizině*, tedy „zahraničním notářem“, a za tímto účelem jí za stanovených podmínek přiznává účinky veřejné listiny v České republice. S užitím listin vydaných „zahraničními notáři“ v České republice počítá tento zákon i na dalších místech (srov. § 4, § 14, § 49 odst. 4). Lze očekávat, že součástí takových listin z povahy věci bude označení orgánu, který ji vydal, jež může spočívat i v použití označení „notář“.

[21] V popsané situaci nebude použitím takového označení naplněna formální stránka přestupku podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu ani v případě, kdy se tak označí osoba, která je zahraničním notářem, ale není notářem ve smyslu § 1 odst. 1 notářského řádu. Užití takové listiny v České republice je totiž jednáním jiným zákonem výslovně předpokládaným a dovoleným, a tudíž nemůže být zároveň protiprávním a nelze v něm spatřovat přestupek.

[22] Tento dílčí závěr nicméně není ku prospěchu stěžovatele v nynější věci. Jak je totiž patrné ze správního spisu a jak přiléhavě uvedl žalovaný (zejm. body 19 a 22 jeho rozhodnutí), označení „notář“ stěžovatel neužil v rámci žádné listiny, kterou by vyhotovil jako notář státu Texas, nýbrž v rámci e-mailové komunikace se svým „klientem“ (č. l. 4 spisu žalovaného), resp. v rámci konceptu smlouvy o úschově (č. l. 10). Ani jedna z těchto listin však zjevně není veřejnou listinou ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o mezinárodním právu soukromém. Lze tedy konstatovat, že formální stránka přestupku podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu byla ve stěžovatelově případě naplněna.

[23] Vedle principu bezrozpornosti právního řádu omezuje značně široký dosah skutkové podstaty podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu především podmínka naplnění materiální stránky přestupku. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich

je totiž přestupkem ***společensky škodlivý*** *protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin* (důraz přidán).

[24] Jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 4/2013-26, k odpovědnosti za přestupek je třeba porušit nebo ohrozit určitý zájem společnosti. Toto porušení nebo ohrožení je materiálním znakem (tj. společenskou škodlivostí) přestupku (bez této společenské škodlivosti by se ostatně o přestupek ani nejednalo).

[25] Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky zákon označuje za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS).

[26] K tomu, aby bylo možné posoudit, zda jednání stěžovatele porušilo či ohrozilo určitý zájem společnosti, je nejprve třeba identifikovat společenský zájem, který skutková podstata přestupku podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu chrání.

[27] Tato skutková podstata byla do notářského řádu vložena novelou provedenou zákonem č. 258/2017 Sb. (srov. jeho čl. III bod 3.) s účinností od 1. 9. 2017 (tehdy jako § 109g). Nebyla však součástí původního poslaneckého návrhu zákona, ale byla do novely začleněna až v rámci jejího projednávání v ústavněprávním výboru Poslanecké sněmovny. Tato konkrétní změna nebyla blíže diskutována či odůvodněna.

[28] Z tohoto důvodu lze na záměr zákonodárce při zavedení této skutkové podstaty usuzovat jen zprostředkovaně. S ohledem na celkový kontext právní úpravy se však lze ztotožnit s komentářovou literaturou, podle níž je cílem § 109j notářského řádu „*umožnit správní postih v případě, že dojde k zásahu do výlučného oprávnění vykonávat notářskou činnost a další činnost notáře neoprávněnou osobou, tedy zabránit tzv. vinklaření. Ustanovení chrání jak notáře před „nekalou konkurencí“, tak i veřejnost před klamáním a poskytováním nekvalitních služeb ze strany pokoutních provozovatelů právních služeb.*“ (Kožiak, J.; Ruban, R.; Vláčil, D. *Notářský řád: Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 109j, dostupné v systému ASPI).

[29] Stejně tak lze ve shodě s městským soudem aprobovat závěry žalovaného, který v bodě 25 svého rozhodnutí vymezil chráněný společenský zájem jako „*zájem na eliminaci poškozování klientů, zamezení klamání a uvádění v omyl klientů a jiných dotčených osob, vůči kterým obviněný na území České republiky vystupuje jako notář ve smyslu notářského řádu, a dále zájem na ochraně dobré pověsti notářských úřadů*“.

[30] Lze tedy shrnout, že primárním společenským zájmem chráněným prostřednictvím § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu je zájem na tom, aby účastníci právního styku nebyli

uváděni v omyl či pochybnost o tom, zda osoba, která se označuje jako notář, tedy vykonavatel specifického svobodného povolání, jehož výkon je státem zaštiťován, a od nějž lze legitimně očekávat určitou kvalitu a standard péče (Šešina, M. Jak by měl vypadat ideální notář. *Ad Notam*, 2013, č. 1, s. 4), takovým notářem (ve smyslu § 1 odst. 1 notářského řádu) skutečně je.

[31] Z toho plyne, že bude existovat řada situací, kdy způsobení takového omylu a narušení či ohrožení chráněného zájmu s ohledem na celkové okolnosti užití označení „notář" nepřipadá v úvahu či jeho riziko bude zcela minimální, a proto nebude naplněna materiální stránka přestupku. Příkladem může být situace, kdy se za notáře označí představitel příslušné divadelní role (srov. Beaumarchais, Pierre-Augustin Caron de. *Lazebník sevillský. Figarova svatba.* Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1956, s. 136). Obdobně ostatně k otázce naplnění této skutkové podstaty přistupuje jiný z komentářů k notářskému řádu (Bílek, P. a kol. *Notářský řád.* 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 729).

[32] O takovou situaci ale v posuzované věci nejde, a to ani v kontextu argumentace zdůrazňující, že oznamovatel přestupku měl být o skutečnosti, že stěžovatel je americkým, nikoli českým notářem, opakovaně informován. Jak již totiž podrobně vysvětlili žalovaný (zejm. body 3 až 6, 20 a 23), ministr spravedlnosti (zejm. body 38 až 39 a 49 až 50) a městský soud (zejm. bod 10), průběh skutkového děje, v němž byl spatřován stěžovatelův přestupek, byl zčásti odlišný, než jak jej stěžovatel prezentuje v kasační argumentaci.

[33] Z podkladů shromážděných ve správním spise plyne, že stěžovatel vůči svému „klientovi", pozdějšímu oznamovateli přestupku, vystupoval jako notář, a to bez jakéhokoli upřesnění (e-mail na č. l. 3 a k němu přiložený návrh smlouvy o úschově na č. l. 9, kde je schovatel označen jako „Mgr. M. K., Ph.D., notář", a v hlavičce smlouvy je uvedeno „Mgr. M. K. Ph.D., notářská kancelář"). Stěžovatel v komunikaci uváděl českou adresu své „kanceláře" a také české identifikační číslo osoby a daňové identifikační číslo. Až následně se oznamovatel přestupku na stěžovatele obrátil s tím, že je zmatený ohledně povahy navrhované úschovy, a položil mu dotaz, zda je členem příslušné komory (č. l. 4). Teprve v reakci na tento dotaz stěžovatel uvedl, že je řádně jmenovaný a zapsaný notář, pouze ne v české komoře (č. l. 4). V téže reakci zároveň uvedl, že američtí notáři mohou poskytovat právní služby v České republice, navrhovanou úschovu opětovně označil jako notářskou a svůj podpis doplnil slovy „notář".

[34] NSS se ztotožnil se závěry ministra spravedlnosti, že jednáním stěžovatele došlo nejen k ohrožení, ale i k porušení zákonem chráněného zájmu, neboť oznamovatel přestupku byl, jak je z e-mailové komunikace patrné, stěžovatelem zcela zjevně uveden v omyl či pochybnost ohledně statusu stěžovatele jako notáře. To jej ostatně vedlo k tomu, aby se dotazoval, zda stěžovatel notářem je, či není. Zároveň je nepochybné, že stěžovatel jednal úmyslně, a to i s přihlédnutím k okolnostem případu a s ohledem na jeho erudici právníka (bod 23 rozhodnutí žalovaného; k posuzování zavinění jako skutečnosti vnitřního života dané osoby srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. I. ÚS 1671/13, bod 11).

[35] Nad rámec výše uvedeného NSS ve shodě s žalovaným (bod 21 jeho rozhodnutí) také poukazuje na skutečnost, že podle práva státu Texas je obsah činnosti notáře pojat značně odlišně (úžeji) než v České republice (srov. zejména Sec. 406.016 a Sec. 406.017., *Government Code, Title 4. Executive Branch, Subtitle A. Executive Officers, Chapter 406. Notary Public; Commissioner Of Deeds*; dostupné z: https://statutes.capitol.texas.gov/Docs/GV/htm/GV.406.htm), což ostatně platí obecně při komparaci tzv. latinského a angloamerického pojetí notářství (srov. Kožiak, J.; Ruban, R.; Vláčil, D. *Notářský řád: Praktický komentář.* Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 1, dostupné v systému ASPI). Skutečnost, že tento právní stav stěžovatel před oznamovatelem přestupku zastíral, resp. tvrdil jeho opak, také argumentu stěžovatele o absenci materiální stránky přestupku a absenci úmyslu neprospívá. Kasační soud pro úplnost dodává, že obsah zahraničního práva není ve správním ani soudním řízení předmětem dokazování (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. 33 Cdo 3117/2010, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2016, č. j. 22 Af 35/2014-55).

[36] Co se týče tvrzení, že k informování oznamovatele o tom, že je stěžovatel notářem ve státě Texas, nikoli v České republice, došlo také při dřívějším osobním setkání s oznamovatelem (s. 2 kasační stížnosti), jde, jak správně upozornil žalovaný ve svém vyjádření, o tvrzení, které stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti. V žalobě se totiž odvolával pouze na to, že oznamovatele o této skutečnosti informoval písemně e-mailem (s. 4 žaloby). Toto tvrzení o osobním setkání proto představuje skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí ve smyslu § 109 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s."), proto k němu NSS nepřihlédl.

[37] Další stěžovatelovy námitky se týkají tvrzené nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku, popř. obou správních rozhodnutí, tvrzení o odepření spravedlnosti a porušení zásady *in dubio pro reo*. Kasační soud neshledal, že by ve věci došlo k jakémukoli odepření spravedlnosti, ani nevznikly pochybnosti o skutkových zjištěních, které by odůvodňovaly užití zásady *in dubio pro reo* (§ 69 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Rozsudek městského soudu i obě správní rozhodnutí považuje NSS za dostatečně, srozumitelně a logicky odůvodněné. Je pravdou, že rozsudek městského soudu je poměrně stručný, nicméně totéž lze uvést i o stěžovatelově žalobě. Obě správní rozhodnutí jsou naopak velmi podrobně odůvodněna a jsou podpořena i odkazy na relevantní judikaturu a komentářovou literaturu. Kasační soud proto neshledává pochybení městského soudu v tom, že se ke stěžovatelovým námitkám vyjádřil pouze stručně a ve zbytku se ztotožnil s podrobnými závěry správních orgánů (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-118, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[38] NSS shrnuje, že formální stránku přestupku podle § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu zásadně naplní každý, kdo v mezích působnosti českých přestupkových zákonů (§ 2 až § 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) užije ve vztahu k sobě označení „notář", aniž by byl notářem ve smyslu § 1 odst. 1 notářského řádu. To neplatí tehdy, plyne-li z jiné právní normy (např. z § 12 odst. 1 zákona o mezinárodním právu soukromém), že jde v daném případě o jednání právním řádem dovolené.

[39] Primárním společenským zájmem chráněným prostřednictvím § 109j odst. 1 písm. b) notářského řádu je zájem na tom, aby účastníci právního styku nebyli uváděni v omyl či

pochybnost o tom, zda osoba, která se označuje jako notář, tedy vykonavatel specifického svobodného povolání, jehož výkon je státem zaštiťován, a od něhož lze legitimně očekávat určitou kvalitu a standard péče, takovým notářem (ve smyslu § 1 odst. 1 notářského řádu) skutečně je. Míru ohrožení či porušení tohoto zájmu je třeba individuálně zkoumat v každém jednotlivém případě neoprávněného užití označení „notář“ za účelem zjištění, zda byla naplněna materiální stránka přestupku.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] NSS z výše uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2024

Karel Šimka
předseda senátu